

[Waldorff]

præcis, hvad vi kan gøre med de papirer, vi får fra miljøministeren, fra miljøstyrelsen og de regionale tilsynsmyndigheder. Vi kan lade hr. Camre arkivere dem og bruge dem til at bevise, at han er dygtig til at læse op af en bilagsliste. Vi andre kan rive papirerne over, og vi kan arkivere dem lodret. Vi kan smide dem i papirkurven. Vi kan simpelt hen ikke stole på, hvad der kommer. Vi bliver fyldt med oplagte usandheder. Vi bliver spist af med fortællelser. Man sidder både i ministeriet og i miljøstyrelsen og grubler i dagevis, ugevis, over, hvordan man nu kan kringle et svar på et spørgsmål fra miljøudvalget, sådan at man holder det væsentlige i en sag væk, og også sådan at man undgår at blive grebet i det så at sige på fersk gerning.

Det er efterhånden i mange af de sager, jeg arbejder med, jeg oplever de reaktioner fra departementet og fra miljøstyrelsen, hvor man skal hale tingene ud af myndighederne, hvor man skal være indstillet på, før man går i gang med en sag, at sige: det tager dig 3-4-5 spørgsmål, inden du overhovedet når frem til noget, der er væsentligt. Den eneste måde, man kan være helt sikker på at få ordentlige svar på i løbet af en 6 måneders periode, er, hvis man ved nogenlunde præcis på forhånd, hvad det egentlig er, man skal spørge om. Ellers bliver der ikke røbet noget som helst.

Efter min mening er det helt naturligt, at Cheminova gør, hvad de kan for at skjule sandheden. Jeg mener, det er i overensstemmelse med private virksomheders natur at grave giftdepoter ned i nattens mulm og mørke eller at sejle gift over Øresund på falske papirer, sådan som Kemisk Værk, Køge, gjorde med BT Kemis affald.

Jeg mener ikke, det er helt så naturligt, men det er desværre næsten lige så almindeligt, at lokale tilsynsmyndigheder er i lommen på virksomhederne, og særlig interessant bliver det selvfølgelig i en sag som denne, hvor lokale eller regionale myndigheder begynder at klage over, at et organ som havforureningslaboratoriet offentliggør resultater af nogle undersøgelser og miljøstyrelsens direktør følger det op ved at forbyde havforureningslaboratoriet at udtale sig bl. a. til medlemmer af folketinget, og der så kommer en regel om, at ikke bare skal man ikke kunne udtale sig til folketingsmedlemmer, man skal sandelig også indberette til departemen-

tet, når der er et folketingsmedlem, som har spurgt om et eller andet.

Jeg er faktisk ret ligeglad med, hvem der har den største del af ansvaret i denne sag, om det er Ringkøbing amts vandvæsen eller det er miljøstyrelsen eller det er miljøministeren. Det, der interesserer mig, er, at alle disse forskellige instanser øjensynligt ikke er særlig bekymrede over giftforureningen i naturen, og de er ikke særlig urolige over, at der ligger 8 depoter ved Cheminova. Det er kun de to af dem, man har tænkt sig at gøre noget ved fra miljøministerens side. Det, der for alvor bekymrer disse instanser og disse myndigheder, er, hvis offentligheden virkelig får at vide, hvordan det faktisk står til. Hvis man kan holde tæt, hvis man er i stand til at forhindre folk i havforureningslaboratoriet i at udtale sig, nå ja, så sker der faktisk ikke noget, så har man ikke tænkt sig at gribe ind over for disse ting.

Jeg vil godt understrege, at den holdning, som vi møder, bl. a. når vi spørger om ting, er helt i overensstemmelse med den arrogance, som bl. a. den socialdemokratiske ordfører udviser, og den bureaukratisme, som man stiller op med som svaret på, hvad der sker lokalt. At gøre en stor sag ud af, at der ikke ligger en formel klage til miljøstyrelsen, er fuldstændig vanvittigt, og det er et meget, meget dårligt forsøg på at bortforklare det ansvar, man har.

Jeg vil gerne parallelisere til Sojakagefabrikken. Jeg har forsøgt nu i 4 eller 5 måneder eller længere faktisk at overtale miljøministeren til at overtage den sag. Det har man nemlig faktisk mulighed for efter miljøbeskyttelsesloven. Det har han ikke ønsket. Man kunne have gjort præcis det samme med Cheminovasagen. Man kunne have gjort det i 1976, man kunne have gjort det i 1978, 1979, man kan gøre det nu, og derfor kan man ikke bortforklare noget som helst ansvar ved, at der ikke er rejst en formel klage til miljøstyrelsen. Miljøstyrelsen er dybt involveret i denne sag. Miljøministeren er dybt involveret i den, og der findes ikke nogen måde, man kan bortforklare sit ansvar på.

Så kan man selvfølgelig diskutere, hvad man kan gøre ved det, og jeg synes, at det stinker, når man på baggrund af denne sag vil konkludere, at nu er det nødvendigt, at de centrale myndigheder overtager de forurenende virksomheder og altså har tilsynet med